

DISCURS INARTICULAT

Òscar Muñoz

Quan t'apreta la vida, quan tots els somnis s'han difós, quan l'alegria és tant cara que només es troba en els mercats negres, buscant entre dealers i entre substàncies clandestines que te l'ofereixen de plastilina, al costat de vaselina perquè la vida et pugui entrar directament pel cul, perquè el tinguis petat, perquè no puguis asseure't a cap lloc i dir "això és casa meva" perquè hakis de córrer d'una banda a l'altra sense tenir un moment de respir; perquè et trobis enemics a cada cantonada, sobre tots els terrats apuntant-te amb les seves armes d'espargir perquè no hi puguis arribar, ells que no han començat la cursa, que s'asseuen en les seves butaques de petroli rient-se per entre els seus bigotots dels pobres valents que han gosat sortir a buscar-la, aquells que la persegueixen tant ingènua com insistentment, sense por de l'esperpèntic, de la traïció, de la ressaca, homes, super-homes, gladiadors de la búsqueda eterna, buscant el mateix que Caïm. Aquests que ens trobem en el camí, que ens reconeixem orfes, que no ens sentim de cap pàtria de cap família de cap raça, aquests que ens sentim derrotats, per la política, per l'economia, per l'enveja, pel dubte, pel menyspreu, pel poble, pels mites, per la misèria, per l'egoisme, per la cultura i pels seus gestors, pel lloro de la Teresa, per la rúbrica de l'alcalde, per la invitació a la inauguració, per la muntanya russa, per tots els països tant imitats, pel model de vida exemplar, per la duresa de l'agenda, per aquests pulmons tant febles, per aquests companys tant febles.... aquests som els que som, els que ens trobem al mig de la plaça roja, roja de la vergonya, de la nostra incoherència, de la nostra inconsistència, de la nostra sobrerera existència.